

πολύ τ' ἀπόσταμα δὲ μπόρ'σα νὰ πλαῖῃσον ἀπόρι Αἰτωλ. Συνών. ἀποκάμωμα 1, ἀπόστα, ἀποσταίλα, ἀποσταμάγρα, ἀποσταμάρα, ἀποσταμός, ἀπόστασι (II), ἀποστασία, ἀποστασίλα, ἀποστασούρα, ἀποστατός Β1, κάματος, κόπωςι, κούρασι, κούρασμα.

ἀποσταμάγρα ἢ, ἀμάρι. ἀκισταμάγρα Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσταμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άγρα.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ.

ἀποσταμάρα ἢ, Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Σουδεν. κ.ά.) κ.ά. — Μπόεμ Ντόπ. ζωγραφ. 102 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. 65 — Λεξ. Αἰν. ἀπουσταμάρα Μακεδ. (Βλαστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἴπουσταμάρα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόσταμα ἢ ἀποσταμός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Δὲ λογαριάζω τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀποσταμάρα Καλάβρυτ. Ξέρεις τί ἀποσταμάρα ἔχω! Σουδεν. Ὁ δρόμος τῆς ἡμέρας κ' ἡ ἀποσταμάρα μᾶς ἔκαμε νὰ νυστάζουμε ὅλοι Μπόεμ ἔνθ' ἄν. Ἀπὸ τὴ μεγάλη του κούρασι καὶ τὴ μεγάλη του ἀποσταμάρα ΧΧρηστοβασ. Διηγ. ξενιτ. ἔνθ' ἄν.

ἀποσταμός ὁ, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Βλαστ. Δημητρ. ἀπουσταμός Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) κ.ά. ἴπουσταμός Θράκ. (Σουφλ.) ἀποστεμός Κρήτ. ἀπόσταμο τό, ΜΤσιριμῶκ. Ἐκ βαθ. 62.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐνας ἀποσταμός, δὲ μπορῶ ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου Μάν. Τὸν ἔπιασι ἕνας ἀπονσταμός, δὲ μπόρ'γι ντίπ νὰ κουβ'θῇ Αἰτωλ. Αὐτός ἴπουσταμό δὲν ἔχ' (δὲν κουράζεται) Σουφλ. || Ποιήμ.

Ἀλάλητο τὸ ἐρωτικὸ μεθύσι | τοῦ πόθου ἀπόσταμο, ἀποκάρωμα | σέρνει 'ς τὰ μάτια σου τὸ γλάρωμα

ΜΤσιριμῶκ. ἔνθ' ἄν.

***ἀποστανίσκω**, ἴπεστανίσκω Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἀπόστανα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποστένω καὶ τῆς καταλ. -ίσκω.

Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω.

ἀποστανυνέσκω Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀπόστανα ἄορ. τοῦ ρ. ἀποστένω καὶ τῆς καταλ. -υνέσκω, ὡς καὶ ματίζω - ματυνέσκω, μιλῶ - μιλυνέσκω, μυρίζω - μυρυνέσκω, πάω - παῦνέσκω κττ.

Ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ: Λίγο νὰ τὸ φορτώσης τὸ γαιδούρι μου, ἀποστανυνέσκει ἀμέσως. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ: Μὲ ἀποστανυνέσκει ὁ ἀνήφορος, δὲν ἀντέχω πρᾶ. Μὴν τὸ κρατᾷς ἔτσι τὸ παιδί, γιὰτὶ τὸ ἀποστανυνέσκεις.

ἀποστάρικα ἐπίρρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.) ἀποστάρ'κα Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποστάρικος.

Ἐπίτηδες ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸ τό 'καμες ἀποστάρικα Κέρκ. Τὸ λέει ἀποστάρικα γιὰ νὰ μὲ σκάσῃ Κέρκ. Ἐπῆε ἀποστάρικα γιὰ νὰ τὴν εὖρη αὐτόθ. Συνών. ἀπόστα, ἐπιταυτοῦ, ξαπόστα.

***ἀποσταρικινός** ἐπίθ. ἀποσταρ'κινός Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποστάρικα.

Ὁ ἐπίτηδες καμωμένος.

ἀποστάρικος ἐπίθ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀπόστα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρικος.

Ὁ ἐπίτηδες γινόμενος ἢ ὑπάρχων ἔνθ' ἄν.: Πιάνουμε μιὰ κουτάλα ξύλινη ποῦ τὴν ἔχουμε ἀποστάρικη καὶ σβήνουμε τ' ἀλεύρι μὲ τὸ θερμὸ Ἀργυροῦδ. Αὐτὸ τὸ πρᾶμα εἶν' ἀποστάρικο γιὰ τζιπουνι αὐτόθ. Εὔτη τὴν κοπίδα τὴν ἔχω ἀποστάρικη γιὰ τὸ θέρος αὐτόθ.

ἀποστάριστος ἐπίθ. Ἀθῆν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ποστარიστός <ποστάρω κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παράγωγα.

1) Ὁ μὴ ταχυδρομηθεὶς, ἀταχυδρομήτος ἔνθ' ἄν.: Βοῆκα 'ς τὴν τσέπη μου ἕνα γράμμα ἀποστάριστο ποῦ τόχα ξεχάσει Ἀθῆν. 2) Ὁ μὴ φέρων τὴν ταχυδρομικὴν σφραγίδα Ἀθῆν.: Δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ἀποποῦ εἶναι τὸ γράμμα, γιὰτ' εἶναι ἀποστάριστο.

ἀπόστασι ἢ, (I) λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόστασις.

1) Τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο τοπικῶν σημείων λόγ. κοιν.: Εἶναι μεγάλη ἡ ἀπόστασι ἀπεδῶ ὡς ἐκεῖ. Σὲ τρεῖς ὥρες κάναμε τὴν ἀπόστασι ἀπὸ Ἀθήνα-Κόρινθο. Πυροβόλησε ἀπὸ ἀπόστασι. Ἄμα φτάσω σὲ ἀπόστασι βολῆς θὰ τοῦ ρίξω. || Φρ. Τὸν κρατεῖ σὲ ἀπόστασι (δὲν τοῦ ἐπιτρέπει οἰκειότητα, δὲν τοῦ δίδει θάρρος) λόγ. σύνηθ. 2) Μεταφ. διαφορὰ λόγ. σύνηθ.: Τοὺς χωρίζει μεγάλη ἀπόστασι. Ὑπάρχει μεταξὺ μας ἀπόστασι 'ς τοὺς ιδέες. || Φρ. Ἀπὸ τὰ λόγια ὡς τὰ ἔργα εἶναι μεγάλη ἀπόστασι.

ἀπόστασι ἢ, (II) ἀμάρι. ἴποστασι Εὐβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

Κόπωςι: Κόπηκαν τὰ ἡπατά μου 'πὸ τ'ν πόστασι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόσταμα 2.

ἀποστασιὰ ἢ, Θράκ. (Ἡρακλίτσ.) Προπ. (Κούταλ.) ἀποσταδὰ Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἴπεστασιὰ Θράκ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀποστασία.

I) Τὸ νὰ ἀφίσταται, ἀποστατῇ τις, στάσις, ἀνταρσία Θράκ. Συνών. ἀνταρσία 1, ἐπανάστασι, στάσι.

II) Τρόπος ἀλιείας μὲ δίκτυα ριπτόμενα ὑπὸ τῶν ἀλιέων καὶ ἀνασυρόμενα κατὰ τὴν ἐπιούσαν Θράκ. (Ἡρακλίτσ.) Προπ. (Κούταλ.) Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Θὰ πάνε γι' ἀποστασιὰ Ἡρακλίτσ. β) Ἐπιρρηματ., κατὰ τὸν τρόπον τῆς ἀποστασιᾶς Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Βάνου τὰ δίκτυα ἀποσταδὰ Μεσολόγγ.

ἀποστασία ἢ, Πελοπν. (Λακων.) ἀποστασιὰ Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Δημητρ. ἴπεστασιὰ Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) ἴπεσταδὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστένω.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Τ' ἄλογό τ' ἄσ' τὴν ἴπεστασιὰ τ' ψόφ'σεν Σινασσ.

ἀποστασίλα ἢ, Πελοπν. (Ἀλωνίστ. Ἀνδροῦσ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Σουδεν. Τρίκκ. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστασία καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀπόσταμα 2, δ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐπέσανε χάμον τ' ἄλογα ἀπὸ τὴν ἀποστασίλα (ἐκ παραδ.) Ἀλωνίστ. Μὲ τὴν ἀποστασίλα ποῦ ἔχω τώρα δὲ βορῶ νὰ κάμω τίποτα Ἀνδροῦσ. Ἐκαμα μιὰ ἀποστασίλα ἄλλο πρᾶμα Τριφυλ. Δούλενα ὅλη τὴν ἡμέρα κ' ἔχω μιὰ ἀποστασίλα! Μάν. Ἡρῆθα πέντε ὥρες δρόμο καὶ μ' ἔπιασεν ἀποστασίλα αὐτόθ. Ἐχω μιὰ ἀποστασίλα ποῦ θὰ πέσω ξερός 'ς τὸ κρεββάτι αὐτόθ.

ἀποστασίμι τό, Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποστασία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίμι. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 241.

